Ч. 254. Неділя 26 (13) падолиста 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложеним оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З польского Кола. — Італіяньско-турецка війна. — Греция і Крета.

На послідним засіданю польского Кола мінїстер для Галичини п. Длуґош давав деякі пояснення, які дотикають галицких справ. І так: В справі недостачі зелізничих ваґонів. В послідних часах вислано до Галичини около 2000 ваґонів, а на інтервенцию мінїстра висилає ся тепер 200—400 возів денно. Від 4 днів ситуация поправила ся, бо покриває ся коло 80 прц. запотребованя. — Дальше в справі утвореня нових почт і складниць. В 1911 р. активовано 10 нових почтових урядів, подібно як в минувшім році, крім того утворено 40 складниць, а до кінця року буде ще утворених 10. В 1912 р. утворить ся більше число урядів і складниць, бо підвишка на сю ціль виносить для Галичини о 400.000 корон більше. В слідуючім році буде також побільшений почтовий персонал, концептовий і технїчний, а також маніпуляцийно-руховий. — Відтак в справі нових телефонїчних лїний. Коштом 1,200.000 корон будуть вибудовані в Галичині отсї межимістові телефонїчні лїнії: Львів-Бережани-Чортків-Заліщики (з відногами Чортків-Хоростків і Чортків-Гусятин) та Львів-Жовква-Сокаль-Угринів (з відногою Жовква-Белзець). Дозвіл на будову лїнїй Львів-Снятин і Чортків-Станиславів наступив сими днями. Мінїстер одержав на 1912 р. рішуче приречене основного розширеня каблевої сїти у Львові і в Кракові та на справлене автоматичного апарату для Львова. Дальше розпічне ся будова телефонїчних лїнїй вздовж Соли, Висли і Сяну, а то лїнії: Осьвятим-Краків, Надбереже-Ярослав, Перемишль-Сянік, Краків-Кршовиці, Розділ-Боринчі а також реконструкция ріжних провінціональних сїтий, особливо в Тернополи. Мінїстер заявляє, що буде старати ся о вибудоване в 1912 р. лїнії Чортків-Козачівка з відногою Борщів-Скала, дальше Краків-Могила, Буск-Милятин, Кросно-Дукля, Коломия-Городенка, Сянік-Ліско, Стрий-Станиславів, Краків-Величка-Хабівка-Рабка, другої лїнії Львів-Тернопіль, Вадовиці-Кальвария, Сулковиці-Мисленицї. — Вкінци в справі достави мундурів для підурядників і слуг зелізничої дирекції в Станиславові. П. Мінїстер зажадав від мінїстра зелізниць цїлого акту роздачі тої достави а по одержаню відповіди зробить дальші заходи. Що-до достави обуви для краєвої оборони мінїстер поясняє, що шевска спілка в Старім Санчи одержала перед кількома днями замовлене на 965 пар, а шевский цех на 600 пар. Мінїстер мав одержати в сих днях потрібні пояснення в справі розділу достав між поодинокі товариства в краю і подасть їх до відомости Кола. Вкінци мінїстер упевнює, що всї справи, поручені послами єго опіці, буде з цїлою енерґією попирати в центральних властях. Опісля уділяв послам пояснень в справах, що відносять ся до їх округів.

Порта повідомила всїх чужих амбасадорів в Константинополи, що коло Бумеліяна відбув ся перед кількома днями завзятий бій, в котрім Італіянцї утратили 610 людий в убитих і ранених. Богато Італіянців дістало ся до турецкої неволї. Бій, що скінчив ся для Італіянців так нещасливо, вів ся серед зливного дощу, який залив весь італіяньский табор. Італіянцї мусїли завернути, полишаючи свої позиції в руках ворогів, а з ними також шість гармат.

Італіяньске правительство набрало пересьвідченя, що навіть в разі заключеня мира з Туреччиною та офіцияльного признаня з єї боку анексії Тріполітанії, жде там італіяньску армію довга та кровава кампанїя. Тому постановлено тепер змобілізувати і вислати до Тріполітанії третий вже з черги корпус армії. Корпус той буде складати ся з сїмох, переважно північно-італіяньских полків піхоти, з одного полку берсалієрів та одного полку альпейских стрільців. Кінноти та артилєриї достарчить римский корпус. Сї полки находять ся вже в дорозї до портів, звідки сими днями будуть перевезені до Тріполїсу і Бенґазі. Аж коли ті войска прибудуть до Тріполітанії, має розпо-

---

29)

Крізь стіну.

(З францускго — Кл. Моффета).

(Дальше).

Але замість на дворець, поїхав я до найбільше звістних фотоґрафів в Брукселї, показував кождому з них фотоґрафію, питав, що коштувала би копія єї і при тім пильно слідив лиця тих людий. Перший і другий фотоґраф були зовсїм свобідні і говорили лиш о інтересї, але третий стрепенув ся, побачивши фотоґрафію і кинув на мене недовірчивий погляд. Тепер знав я вже досить і сейчас поїхав до начальника поліції; той знав мене з імени, а лист Пужота зробив проче. Одним словом в годину опісля наляканий фотоґраф був готовий виявити всї тайни своєї душі.

— Вірю! — засьміяв ся Тінїоль. — І що він розповів?

— Сказав менї, що та фотоґрафія була зроблена лише перед шістьома тижднями.

— Перед шістьома тижднями? Але коли дївчина була о тілько лїт молодша?

— І перед шістьома тижднями не була зовсїм в Брукселї! Очевидно, фотоґрафія була звичайним обманством: фотоґраф відфотоґрафував єї з правдивої фотоґрафії Алїсиї і якоїсь иншої женщини — імовірно єї матери — але фотоґрафію матери викроїв і умістив на єї місце в такій самій поставі вдовицю. Я бачив правдиву знимку, бо фотоґраф лишив у себе з неї копію, позаяк той чоловік, який у него ту фотоґрафію замавляв, і цїла та справа видались єму підозрінними.

— Чоловік? Гадаєте о різьбари?

— Того не можна провірити, бо коли то був він, то замовив фотоґрафію не як різьбар, лише як елеґантний пан, котрому спішило ся і не залежало зовсїм на цїні.

— Отже вдовиця говорила неправду?

— Коби то лиш вдовиця! — скрикнув Кокеніль. — Але й оба помічники Ґренера в робітни говорили неправду.

— Отже він не є ніяким різьбарем? — спитав батько Тінїоль живо.

— Може бути, що він ним і є, але він є чимсь більше, він — він —

Кокеніль спинив ся і сказав відтак рішучим голосом і з палаючими очима:

— Коли я взагалї розумію ся трохи на моїм ремеслї, то він є тим чоловіком, що ударив мене кулаком під груди, він є тим, що давив малого фотоґрафа — він є вкінци тим, що застрілив Мартінеца!

— Nom d'un chien! — воркнув Тінїоль.— Чи то правда — чи лиш ви так знаєте?

— То правда, бо я то знаю — відповів Кокеніль. — Закладаю ся о добрий обід против пачки ваших препоганих папіросів, що той Ґренер на одній своїй нозї має слїди моїх зубів.

— Приймаю заклад! — сказав батько Тінїоль, але відтак додав поважно: — Коли так, то ми наші лови майже вже скінчилиб?

Кокеніль притакнув головою.

— То шалено сьміливий чоловік і має богато средств, але супротив заряджень, які я поробив, справдї не знаю, як він менї утече — коли явить ся завтра у Боннетонів.

— Чи він взагалї є свояком тої Алїсиї? — відповів Кокеніль спокійно.

— Що-о?

— Она називає ся Мария, а він є єї вітчимом.

Старий видивив ся на него з зачудованєм.

— Звідки ви то всьо знаєте?

— На відворотній стороні правдивої фотоґрафії найшов я напись, яку Ґренер мусїв не добачити, бо була укрита під рамкою. То була єго друга велика похибка.

— І що там було? — спитав Тінїоль живо.

— Напись звучала:

„Мому любому Раулеви від вірної жінки Марґарети і єї малої Мариї“.

— То одно мале слівце „єї“ вияснило справу. Мария не була єго дочкою.

— А Алїсия того всього не знає? Як то можливе?

— Менї здасть ся, що знаю причину, але не хотів би ще нїчо про те говорити. Впрочім вже послїдний час, аби ви їхали до Нотрдам.

чати ся на цілій лінії зачіпна акция з італіяньского боку і похід в глубину краю. Отже разом з тим корпусом італіяньска армія в Тріполітанії буде числити 80 до 90 тисяч людий.

Італіяньска праса поясняє тепер остріляванє порту Акаби над Червоним морем в той спосіб, що Туреччина справді згромадила там поміч і поживу для Тріполісу.

Грецкий президент міністрів Веніцельос виголосив в палаті бесіду, в котрій заперечив поголоскам, немов би був який грецко-турецдоговор в справі Крети. Сказав, що положенє на Креті викликує побоюваня, бо деякі члени кретийских зборів хотять навіть примусити Грецию, аби приймила до свого парляменту кретийских послів, що безусловно довело би до війни з Туреччиною. Атеньский кабінет заявив ясно, що в ніякім случаю не згодить ся на присутність в грецкім парляменті послів з Крети і що в хвили, коли кабінет переводить реорґанізацию армії і скарбу, Грециа не може вдавати ся у війну. Вкінци висказав Веніцельос надію, що відносини на Креті не відібють ся на Грецию. Палата 202 голосами против 1 ухвалила єму вотум довірія.

Новинки.

Львів, 25 падолиста 1911.

— **Князем епископом в Кракові** іменував Є. В. Цісар крилошанина рим. - кат. капітули митрополітальної у Львові кн. Адама Сапігу.

— **Іменованя.** Пан Міністер справедливости іменував заступників прокуратора державного Вол. Семільского в Станиславові і дра Івана Соху у Львові прокураторами державними. — П. Міністер справедливости іменував радником суду краєвого судию повіт. дра Стан. Зюлковского у Львові; радниками суду кр. ї начальниками судів повітових: Юл. Людв. Верещиньского в Устриках долішних і Стеф. Болесл. Лукавского в Мостисках і Ав. Ловицкого у Львові — всіх з полишенем в дотеперішних місцях службових.

— **З почти.** З днем 16 падолиста с. р. заведено при ц. к. уряді почтовім в Ракшаві тиждневно 3-разову службу сільского листоноса для присілків: Босаківка, Димарка і Потік разом з Мостинами і Білехівка. — Дня 16 падолиста 1911 р. Заведено в Хороброві місцевости належачій до округа доручень ц. к. уряду почтового в Угринові перенесеного рівночасно з округа доручень ц. к. уряду почтового в Угринові перенесеного рівночасно з округа доручень ц. к. уряду почтового в Сокали почтову складницю зі звичайним кругом ділання. Складниця ся буде получена з ц. к. урядом почтовим в Сокали за помочию почти курсуючої помежи Сокалем а Угриновом. — З днем 1 грудня будуть отворені нові складниці почтові в Почапах до почти в Білім Камени (пов. Золочів) і в Вижнім до почти в Чудци (пов. Стрижів).

— **Про смерть бл. п. о. Ґулли** доносять з Будапешту до „Руслана“ під датою 19 с. м: Дня 16 с. м. розїхав тут около години $5^1/_2$ рано електричний віз ч. 403 о. Михаїла Ґуллу, пароха Борщева. Небіщик недомагав на ноги, а що в місци, куда переходив, перехрещує ся сїть трамваїв так, що і молодому і здоровому нераз тяжко уйти, то упав він, а ваґон відтяв єму в горі цілком ногу. Смерть наступила небавком. Тіло небіщика буде перевезене в Пешту до Борщева около середи або четверга і там похоронене. Треба зазначити леґкованєнє людского житя зарядом трамваїв. На невеликій площі розходять ся трамваї в чотирох ріжних напрямах. Безперервно їдуть вози в противних напрямах побіч себе (бо у всїх 4 напрямах є двошляхові) а кромі того їздять по сїй площі густо самоїзди і фіякри. Здавало би ся, що в тім місци повинні приставати трамваєві вози, а фіякри повинні заховати певний напрям. Тимчасом всьо вічно в руху в тім місци, як би нарочно.

Не можна навіть знайти одної хвилї, щоби можна дістати ся на другу сторону. Коли нераз здає ся, що можна передістати ся свобідно на другу сторону, то в тій хвили позїзджають ся трамваї, фіякри і самоїзди, так що той, що дістав ся до середини, не знає куди утікати. Нераз можна побачити гурток людий, який дістав ся межи всякого рода возів, як без тями утїкає, аби не дістати ся під колеса котрогось з возів. Но мимо того, що люди утікають що сили, то таки лучають ся тут часто нещасливі випадки. В справі бл. п. о. Ґулли зарядив тутешний суд доходженя, щоби пересьвідчити ся, по чиїй стороні була вина.

— **Зима приґадує ся поволи.** Від вчера зачав вже у Львові падати сніг, хоч дуже слабонький і в виді крупок з дощем. А всеж-таки на дворі ще так тепло, що сніг зараз топить ся. Нині рано дерева і дахи вже біліли ся, хоч також ще дуже слабо. На улицях міста зробило ся таке болото, а по тротоарах стоять такі калабанї, що перейти годі. Львів зі своїми новими мов палати каменицями нагадує справді того жидівского доробковича, що то зверха виглядає мов панич першої кляси, а під сподом як то зьвірятко, що Мойсей заборонив їсти. Нехай би так мороз потис, то на львівских тротоарах можна би забавити ся в шпорт лижвовий, тим скорше, що й львівским дозорцям не спішно тротоари замітати і посипати піском або попелом. Якаж то розкаль мусить бути по наших місточках і селах!

— **Злодійска штучка — не вдала ся.** Вкрасти в церкві підчас богослуженя з хоругви шовкову ленту вишивану золотом, то не аби яка штука; навіть перший ліпший злодій єї не втне. Але тому, що вкрав ту ленту оногди в волоскій церкві, таки штучка не удала ся, бо не міг нігде ленти продати. А що то був видко один з тих львівских злодіїв, котрі зачисляють ся до джентльменів, то не знищив ленти єму до нічого непридатної, лиш уважав за відповідне назад єї звернути. А зробив то в спосіб, котрий не менше як і сама крадіж характеризує львівского злодія. Жебрак, що має свій „осідок“ коло костела Марії Маґдалиии, розповідає, що оногди приступив до него якийсь „пан“ і дав єму якийсь клуночок, кажучи, що дарує єму маринарку на зиму. Коли пан той відійшов, він розвинув клуночок і знайшов в нім ленту. — Так отже лента верне назад на своє місце.

— **Знов скок з третого поверха.** Оногди по полудни прийшла до камениці при улици Бурлярда ч. 3 якась незвістна старша женщина, а вийшовши на ґанок третого поверха, кинулась звідтам на брук подвіря. Нещаслива згинула на місци мабуть внаслідок сильного потрясеня мозку, а крім того, як ствердили лікарі, зломила собі ще й руку. Вчера стверджено, що самоубийниця називала ся Лявра Окрайнер і походила з Тернополя. Від якогось часу була она нервово хора і приїхала до Львова лічити ся. Причиною самоубийства став ся очевидно розстрій нервовий.

— **Дрібні вісти.** Внаслідок війни в Тріполісї брак ваґонів зелізничних в Галичині, а то длятого, що росийске збіже, яке давнїйше ішло через Чорне море, іде тепер через Галичину. До того ще причиняє ся масовий вивіз бараболї до Чех, де цукрові бураки не зародили. — Спадкоємці Альберта Ротшільда жертвували 54.000 кор. на заведене для розслідів хороби рака. — Жандармерия з Золотого Потока дала телеґрафічно знати, що тамошний житель Володимир Гаврилюк увів звідтам Анну Коваленску і втік з нею в незнанім напрямі. — Ґарнізоновий суд в Перемишли розписав стежні

Возьміть самоїзд. А не забудьте, що найважнійша річ стерегти дівчини, батьку Тініоль — напоминав старого на дорогу.

Коли Тініоль від'їхав, проходжував ся Кокеніль поволи по бічних доріжках парку разом з псом і так дійшов до місця зарослого густо лісом. Тут бавив ся якийсь час з ущасливленим Цезаром, велів єму показувати всї штуки, які умів і сів відтак на деревляну лавку, аби трохи відпочати і закурити папіроса. Серед того попав в таку глубоку задуму, що вкінци з невдоволенєм вирвав ся і сказав до пса:

— Ходім, старий друже! То роздумуванє зовсім безхосенне, бо я все таки не знаю, хто є Алісия! Ходи, ужиймо ще трохи проходу.

— З псом за собою, пустив ся тепер на хорошу, тінисту і зелену полянку і побачив нараз товариство зложене з дам і панів, які вишукали то хороше місце, аби тут з'їсти снїдане по войсковій параді. Були то очивидячки богаті і якісь знатні люди, бо приїхали в дуже хорошім і чотирома кіньми запряженім повозї та в блискучім на червоно і чорно лякованім самоїзді. Оба поїзди стояли побіч себе, а льокаї в червоних фраках увихали ся з всїлякими присмаками і фляшками шампана поміж розмовляюче і розбавлене товариство. Саме перейшла якась елеґантна молода пара і Кокеніль почув, як якийсь чоловік сказав, що то звістний князь Монтрейль з своїми гістьми, незвичайно богатий і славний спортсмен, дуже улюблений в товаристві і незвичайно впливовий в найвисших правительственних кругах. Щасливий чоловік!

— Але є ще й инші люди, що почувають себе зовсїм вдоволеними, правда, старий друже? — сказав Кокеніль до свого пса. — Но, побігай собі ще трохи, Цезар!

Але Цезар нараз задержав ся, почав обнюхувати довкола землю і відтак видивив ся неспокійними очима на свого пана, немов би хотів єго наклонити, аби позволив єму гнати ся за чимсь.

— Но, но, хто був би такий дитинний! — упоминав аґент. — Чейже ми не дивились би на якого там крілика, або вивірку, правда Цезар?

Однако пес став бігати довкола і обнюхувати землю в чим раз більших кругах, так як єго пан був єго научив і відповів на єго питане, чи справді що найшов радістним гавканєм. Видко найшов якийсь слід, але який? Від часу, як глядав властителя пістолету тої ночи з суботи на неділю, Кокеніль не уживав єго ще до ніякої роботи. А знов десять днів чей не міг пес тямити того самого запаху!

— Ну, зашкодити не зашкодить, про мене шукай! — сказав вкінци і пес мов стріла кинув ся з місця і то просто півперек поляни в напрямі снїдаючого товариства.

— На милість Бога! — скрикнув наляканий Кокеніль і з голосним криком побіг за Цезаром, бо величезний пес в повнім розгоні викликав страшний переполох між женщинами товариства, котрі стали голосно кричати, а навіть і панове посхапували ся налякані з своїх місць.

— Цезар, сюди! — кричав Кокеніль, але було вже за пізно. Пес мов скажений летів просто до повоза і кинув ся сильним скоком в гору, коли нагло з повоза нахилив ся якийсь чоловік, що держав щось блискучого в руцї. Блеск, хмарки диму, острий гук — і Кокеніль побачив з великим болем, як пес тяжко повалив ся на землю і простягнув ся непорушно.

— Мій пес! Мій пес! — крикнув і кинув ся з поблідлим лицем коло поціленого на смерть Цезара на коліна. Один погляд почув єго, що тут не було вже ратунку, куля поцілила в само серце. — „О, Цезар, мій друже! Мій любий, старий друже!“ — шептав беззвучно і ніжно взяв хорошу голову пса в свої руки. Почувши голос пана, отворив Цезар ще раз свої хороші очи, поглянув на него жалістно і замкнув їх відтак на віки.

— Труси! Ви єго убили! — крикнув Кокеніль до стоячих навкруги.

— То була ваша власна вина — відповів один з панів холодно. Длячого пускаєте сюди такого небезпечного зьвіря?

Кокеніль нічого не відповів і не рушав ся; він думав в своїм смутку о причуттю Алїсиї.

Нараз відозвав ся голос:

— Поїдемо хиба до дому, Рауль?

— Так — відповів хтось. — Тут надто нудно!

Зараз опісля від'їхало ціле товариство з гуком і шумом.

Кокеніль сидів мовчки коло свого пса.

(Дальше буде).

листи за рахунковим офіциром Фр. Граділем, з причини злочину деверції, спроневіреня і сфальшованя документів. Граділь служив при 90 полку піхоти і втік 9-го с. м. з Ярослава, спроневіривши 1600 кор.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала в народних школах: Ст. Степанівну учителькою 5-клясової школи в Берездівцях; Дм. Теребенця управителем 2-кл. школи в Маковиску; учителями в 1-кл. школах: Анну Зарембску в Глібовичах сьвірских „на Місточку", Мих. Лотоцкого в Камінках, Йосифа Адамского в Стрільцях малих; перенесла: Марию Ольхівску, учительку 1-кл. школи в Обельници на посаду учительки 2-кл. школи в Путятинцях; Івана Пригоду учителя 1-кл. школи в Кудинівцях на такуж посаду в Жабинн; Олену Ульрихівну, учительку 1-кл. школи в Яргорові на такуж посаду в Трибухівцях; Бол. Стецкого, учителя 1-кл. школи в Вербові на такуж посаду в Гутиску, Корнила Посадского, учителя 1-кл. школи в Ораві на такуж посаду в Белеєві. — Рада шкільна краєва перемінила 2-кл. школу в Переволці (пов. Бучач) на 4-клясову; 1-клясові на 2-клясові: в Деляві п. Товмач; в Сороках п. Бучач, в Стоянцях п. Мостиска, в Саджаві п. Богородчани.

— **Арештоване фальшівника банкнотів.** З Букарешту наспіла до Черновець вість, що на румуньскій границі арештовано якогось Берка Місльовіца, котрий пускав в курс фальшиві банкноти 100-короноові. Поліция малої пограничної громади зловила фальшівника, за котрим на дармо слідила поліция великих міст. Доходженя переведені тою поліциєю ствердили, що Берко Місльовіц перебував недавно тому в Чернівцях і там в якійсь винярни при ул. Руській займав ся без перешкоди своїм ремеслом. Він видав в Чернівцях через кілька неділь фальшиві банкноти і мимо того, що їх досить легко можна було відріжнити від правдивих, не впало нікому на гадку, що то фальшиві банкноти. З причини пущених в курс фальшивих 100-коронових банкнотів єсть в Чернівцях богато осіб пошкодованих.

— **Слідами Гофріхтера.** З Оломуца доносять про таку подію: Онгди вечером якась женщина стрітивши на ул. діти учителя Закорелька, дала їм малий пакуночок з просьбою, щоби дали єго своїй служниці Мариї Беніїшке і сказали, що то від якогось пана, котрий питає, коли буде міг з нею побачити ся. За труд дала дітям по кілька сотиків. Діти сповнили поручене незнакомої, і віддали пакунок служниці. Урадована отворила она єго і найшла там повно тісточок, з як х дала кілька дітям. Діти з'ївши сейчас розхорували ся і ночи померли. Як стверджено опісля, тісточка ті були посипані аршеником, а небавом віднайдено також незнакому в особі Фр. Беніїшке, сестри служниці. Мотивом злочину була жажда позбути ся сестри, яка разом з нею мала наслідити спадщину по родичах в квоті 1.800 К.

Телеґрами.

Софія 25 падолиста. В Собраню веде ся дальше дискусия над відповідию на престольну бесіду. Президент міністрів Ґешов сказав підчас розправи між иншим. Годимо ся з всіми тими, котрі щиро бажають мира. Коли також і Турки бажають того мира і можуть єго забезпечити; то і ми на то пишемо ся. Правительство бажає щиро удержати добрі сусідскі зносини з Туреччиною і має надію, що і в Туреччині зрозуміють, що треба конче витворити відносини, котрі би причинили ся до обмеженя еміґрациї Болгарів з Македонії та Адріянопольского вілаєту.

Петербург 25 падолиста. В думі говорять що в раді міністрів переможе думка надпрокуратора синоду Саблера і міністра просьвіти Кассо і Ясная Поляна Льва Толстого не буде куплена скарбом на власність держави.

Константинополь 25 падолиста. Міністерство війни одержало вість, що 2.000 Італіянців пустилось з Бенґазі в глубину краю, щоби знищити получення телеґрафічні. Араби ставили їм опір і здержали їх; 12 Італіянців погибло а богато було ранених.

Льондон 25 падолиста. Підсекретар державний для кольонії Сілї заявив, що понеділкова бесіда Ґрея буде для мира користна Анґлія кладе вагу на то, щоби удержати мирні і дружні зносини з Німеччиною.

Тегеран 25 падолиста. Перский міністер справ заграничних зложив російскому послови торжественну візиту і дав єму жадану Росиєю сатисфакцию.

Ціна збіжа у Львові.

дня 24-го падолиста:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·80	до	12 —
Жито	9·50	„	9·70
Овес	7·90	„	8 70
Ячмінь пашний	7·80	„	8 30
Ячмінь броварний	8·50	„	10 —
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	10 —	„	14·—
Вика	10·—	„	11 —
Бобик	8·80	„	9 20
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	80·—	„	90 —
Конюшина біла	100·—	„	115 —
Конюшина шведска	75·—	„	85 —
Тимотка	65·—	„	75·—

Надіслане.

Доймаючий біль голови як також безсонність се наслідки дуже часто лихого травленя. В наукових звітах читаємо, що в ц. к. віденьскій клініці для нервово хорих уживають тому дуже радо природної гіркої води **Франц Йосифа**, що вода Франц-Йосифа вже і в малих скількостях усуває без болю причини многих коробливих обявів.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.

*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мишани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.

†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділі і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).

*) до Рави руской (лиш в неділі).

До Яворова: 8·20, 600.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Столипова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*)До Винник. §)До Винник в суботу і неділю

До Столипова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)

*)До Винник. §)До Винник в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.

†) з Мишани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.

†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·57, **6·26**, 9·34

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділі і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Столипова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)

*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю

Зі Столипова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).

*)З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

6 простирал

з найліпшого льну, дуже добірний ґатунок. . К 15·—
30 м. добрих решток сортованих 2—8 м. дов. К 18·—
На жадане висилаємо даром і оплачено взірці льняних і бавовняних виробів — як також модного бархану і фланелї

Ткальня полотна і вовни
Братів Крейцар
Добрушка (Чехи).

МІД! МІД!

то здоровле!

Сьвіжий липовий, курацийний, густий, або густо плинна патока „раритас Медоборів“ 5 кільо 8 К 50 с. франко.
Корінeвич, ем. учитель, Іванчани.

Михайло Скірка

римар і сідельник
у Відни III. Реннвеґ ч. 38

поручає
богатий вибір сідел і всякої упряжі для коний, а також торби до подорожи, ручні куферки, пуляреси, торбинки для дам та всілякі вироби зі шкіри.

Ціни приступні.

Різдвяна розпродаж розпочата!

1.000 штук румбурского полотна 20 м. 11 К.
5.000 штук простирал льняних 150/200 цм. великих, 1 штука . . . . . . К 2·50
Прехороші взори ріжного рода полотен, вовняних виробів і найлучшого сорта бархапів даром і оплатно.

Ткальня
Братів Крейцар
Добрушка (Чехія).

Ст. Соколовского

Головне бюро дневників

і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.